

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105^{hals} Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106^{hals} Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

Aan de Arbeiders en Arbeidsters der geheele wereld.

Sinds in October 1917 de Russische arbeiders en boeren, onder leiding der Bolsjewiki, de kapitalisten, de grootgrondbezitters en de generaals verjoegen, de staatsmacht verbrijzelden en zich hun eigen radenmacht schiepen, om onder bescherming daarvan de Russische volkshuishouding opnieuw te organiseren, toen hoopten de onderdrukten der gansche wereld, dat ook voor hen het uur der bevrijding geslagen had.

De industriearbeiders der geheele wereld hoopten, dat de golf der revolutie als door een wonder van Oost naar West door alle landen zou jagen, dat ze de kapitalistische overheersching ten val zou brengen en de schatten der aarde in handen van de arbeiders-klasse zou brengen.

In deze hoop zijn de arbeiders tot heden bedrogen geworden. Zij zijn door hun leiders, door hun eigen organisaties, door hun eigen partijen bedrogen geworden.

Zij hebben zich zelf bedrogen. Vele duizenden arbeiders in de geheele wereld hebben gestreden tegen den imperialistischen oorlog, tegen den wilden chaos der ineengesloste kapitalistische orde, tegen de duurte en den honger, tegen de willekeur en de begeerigheid der rijken, tegen hun officieren, rechters en politici. Duizenden zijn in dezen strijd doodgebloed. Maar honderdduizenden volgden langzaam, aarzelen en onzeker.

En miljoenen bleven zonder bewustzijn van hun toestand, zonder bewustzijn van de groote historische taak hunner klasse, nl. door eigen handelen het bankroet kapital, dat de wereld en de menschen vernietigt, ten val te brengen, zijn geweld door geweld te breken en de uit haar voegen geraakte wereld opnieuw op te richten.

Intusschen heeft het kapital de adempauze, die de arbeiders het gelaten hebben, benut.

In geen enkel opzicht heeft de bourgeoisie van haar wapens afstand gedaan, noch van politie, van gevangnissen of militarisme. In bijna alle landen heeft zij zichzelf bewapend en de arbeiders ontwapend. Maar een ander wapen dat verschrikkelijker is dan alle machingeweren en tanks wendt de bourgeoisie thans met grooter bekwaamheid dan ooit aan;

HET DEMOCRATISCHE BEDROG.

In haar parlementen heeft de bourgeoisie zich een apparaat geschapen, waarmee ze het gewelddadig karakter van haar heerschappij voor de arbeiders verbijtert.

En dit bedrog is reeds lang op economisch gebied uitgebreid. De bedrijfelijke gedachte van de zoogenaamde economische democratie breidt zich overal uit en is belichaamd in het internationale arbeidsbureau van Genève.

Het heeft geen ander doel dan bij de arbeiders het bewustzijn van den klassenstrijd te vernietigen, opdat de kapitalisten ongestoord hun klassenstrijd tegen de arbeiders kunnen doorvoeren en daarbij nog de hulp van de arbeidersorganisaties en hun leiders zelf kunnen winnen.

Daarin ligt het grootste ongeluk van de arbeiders-klasse, het grootste struikelblok voor de sociale revolutie; nergens zijn de arbeiders gewend zelf na te denken en zelf te handelen. Bij miljoenen zijn zij in alle landen georganiseerd in partijen en economische bonden, waarin alles aan de leiders, aan de vertegenwoordigers in het parlement en aan de vakverenigingsbureaus overgelaten wordt.

Hier knoopt de bourgeoisie haar democratische bedrogsmethoden op politiek en economisch gebied aan. Daar de arbeiders zich op hun leiders verlaten, zijn zij verlaten; het kapital palmt deze leiders in door geld, door levensgemakken, door zoogenaamde eerbetoon, door rekening te houden met hun machtsgevoel; het maakt hen tot zijn eigen machtsfunctionarissen en onderofficieren.

Zoo worden de arbeiders door hun eigen organisaties, door hun eigen „vertegenwoordigers“ met gebonden handen aan het kapital uitgeleverd.

Zij hebben den vijand in eigen gelederen en weten het niet. En daardoor zien wij hoe tegenwoordig de groote arbeidersorganisaties van alle landen gespannen zijn in dienst van een kontrarevolutionaire opgave: de wederopbouw van het internationale kapital.

De 2e Internationale en de sociaal-democraten van alle landen, de Amsterdamse Internationale en de vakbonden van alle landen, zij zijn openlijk en konsekwent kontrarevolutionair.

Zij hebben tot hun program de wederoprichting van het op winst berustende productieproces en de onvoorwaardelijke onderwerping van de arbeiders voor dit doel.

De Internationale 2½ heeft daartoe den moed niet gevonden: de onafhankelijk van alle landen willen het onverenigbare vereenigen: de wederopbouw van het kapital met de bescherming van de arbeiders tegen uitwassen. Met sociaal-politieke en dikwijls bijna revolutionaire phrasen maken zij de arbeiders dom in het belang van het kapital. Hun vereeniging met de 2e Internationale is voltrokken door de vakbonden van de Amsterdamse Internationale.

Er is nog een 3e Internationale. Honderdduizenden arbeiders zijn door de zoogenaamde kommunistische partijen in haar georganiseerd. Maar de Moskousche Internationale is niet revolutionair: zij begon als opwekkende fanfare, zij zwenkte af naar de principieele aanwending van de parlementen, d.w.z. ter ondersteuning van het democratische bedrog, zij dwingt haar medeliden in de Amsterdamse vakbonden te blijven en daarmee de leugen van de gemeenschappelijke arbeid der klassen te ondersteunen.

Deze 3e Internationale is stoffelijk en geestelijk afhankelijk van de Russische kommunistische partij.

Van dezelfde partij dus, die nu als regerende partij in Rusland openlijk het kapitalisme invoert, den handel vrijlaat, de privatebanken weer laat werken en zoolang zij regeringspartij is, het Europeesche en Amerikaanse kapitalisme met rust moet laten, opdat het ongestoord aan de Russische boeren industrieverkluisen kan leveren. Wanneer daardoor de Russische kommunistische partij als regerende een zakelijke kapitalistische, d.w.z. kontra-revolutionaire politiek drijft, dan geeft ze weliswaar toe aan de noodzakelijkheden, die

UITGAVE K. A. P. N.

Heden bij ons verschenen:

DE „ALGEMEENE ARBEIDERSBOND“.

(Revolutionaire Bedrijfsorganisatie's)

vertaald door H. GORTER.

verkorte inhoud: De oude organisatie (de Staat, partijen, Vakveren.) De Raden als prolet. organisatie. De bedrijfsorganisatie. De Algemeene Arbeidersbond (A. A. B.) Centralisme-Federalisme. Massa en leiders. De A. A. B. en de dictatuur. A. A. B. en partij. De A. A. B. en Vakverenigingen. Collen-taktiek. A. A. B. en syndicalisme. A. A. B. en 3e Internationale.

PRIJS 20 CENT. PER POST 22 CENT.
Toezendingen en ontvangst van het bedrag door P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.

een gevolg zijn van de Russische toestanden, maar zij keert zich tegelijkertijd tegen de belangen van de arbeiders der gansche wereld, d.w.z. tegen de proletarische revolutie.

En in de 3e Internationale heeft zij geen tegenwicht tegen deze politiek geschapen, maar zij heeft integendeel als onbestreden heerschende partij de geheele Internationale ingesteld op haar regeringsbelangen.

Daardoor zijn de officiële kommunistische partijen, afdelingen der 3e Internationale, thans niet meer dan reformistische partijen met een rijkelijke revolutionaire woordenkraam.

Dezelfde Russische kommunistische partij geeft praktisch ook, gedeeltelijk door de 3e Internationale, leiding aan de vereenigde vakbonden, die als „Roode Vak-Internationale“ in Juli 1921 te Moskou opgericht werd. In werkelijkheid is deze niets anders dan een vereeniging van cellen, die nog bij Amsterdam behooren en die niets weten te stellen tegenover de nieuwe strijd- en bedrogmethoden van het kapital.

Zoo staan de arbeiders van de gansche wereld zonder revolutionaire Internationale, zonder moderne, tegen den vijand opgewassen, strijdorganisatie, zonder heldere leuzen tegenover het kapital, terwijl het kapital met klaar bewustzijn internationaal samenga — voor alle andere dingen — zich op dit één punt concentreert: het proletariaat internationaal naar te werpen en over de lijken van miljoenen arbeiders zijn geschikte heerschappij weer op te richten.

Dezen geheelen toestand heeft de partijdag van de K.A.P.D. (Kommunistische Arbeiderspartij van Duitschland) nauwgezet nagegaan en besloten aan alle arbeiders het volgende te zeggen:

Gij moet internationaal strijd voeren! Gij kunt U zelf nimmer bevrijden, wanneer gij U niet vereenigt en zelf het wereld-historische tooneel betreedt. Gij zijt thans op alle wegen verloren, verlaten en verkocht.

Gij moet opnieuw onderzoeken of uwe partijen den klassenstrijd voeren of niet en of in het bijzonder de kommunistische partijen, afdelingen van de 3e Internationale revolutionair handelen, of de besluiten van het 3e Moskousche Congres revolutionair zijn.

Arbeiders onderzoekt deze vragen, niet naar de

De Bedrijfsorganisatie is de natuurlijke organisatievorm van het proletariaat.

woorden maar naar de daden. Vraag U voor alles steeds af, of deze partijen er naar streven U eigen oordeel in uw eigen belangen den doorslag te laten geven en of zij u leert voor U zelf te denken en voor u zelf te handelen. Wanneer gij bij dit onderzoek bemerkt, dat deze partijen niet zijn en niet doen, wat zij behoorden te zijn en behoorden te doen, laat u dan door geen vrees noch door sentimentele gevoelens weerhouden. Weest onverschrokken, neemt uw beslissing, volgt uw gezond proletarisch klasseinstinct en verzamelt u, hoe weinig in aantal ge ook moogt zijn. Verlaat de partijen, die ge als reformistisch, onproletarisch of zelfs verraderlijk herkend hebt. Zoekt en volgt den weg der proletarische revolutie.

Reeds thans hebt ge internationale bondgenooten. De kommunistische arbeiderspartijen van Duitschland, Holland, Bulgarije en Zuid-Afrika bestaan reeds. In Engeland, Luxemburg en Jugo-Slavië zijn arbeiders die zich spoedig bij ons zullen aansluiten. In alle kapitalistische landen zijn vrienden, die onzen weg als juist erkend hebben en voor ons werken.

De grondsteen voor den opbouw der kommunistische arbeiders-internationale is gelegd.

Arbeiders, de beslissing is ernstig. Zij is dringend en staat als vraagstuk voor u allen. Gij moet antwoorden. Vergeet niet dat de bevrijding der arbeidersklasse slechts het werk van de arbeiders zelf zijn kan.

Vereenigt u in de Kommunistische Arbeiders-Internationale.

In het volgende nummer zullen opgenomen worden de richtlijnen betreffende het vraagstuk: „De 3e Internationale en de noodzakelijkheid van de oprichting eener Kommunistische Arbeiders-Internationale“.

door hun verraad of door hun onmacht leeren, dat niemand hen kan bevrijden van het uitbuitende kapitalisme, van het moordende imperialisme, dan zij zelf.

Het touw om uw hals, waaraan uw leiders u beloven te trekken uit uw ellende, naar de nieuwe socialistische maatschappij, dat belet u te strijden; dat knijpt u de hals dicht als gij u tegen uw vijanden wilt verzetten. Uw leiders hebben u, terwijl zij spraken van vrijheid, terwijl zij riepen van bevrijding, terwijl zij voor u zouden vechten, u in werkelijkheid er onder gehouden, onder het kapital. Gij kent ook wel de geschiedenis der laatste jaren, kameraden.

Niet dat je door de uitbuiters wordt uitgezogen, niet dat je vrouw en kinderen haast krepeuren omdat je werkloos bent, is jouw schande. Maar, dat dit zoo is en niet veranderen kan, doordat je het touw om je hals draagt, en 't zelf betaalt, dat is je schande.

Die rode streep om je hals, kameraden, heb je niet gestolen. Je weet het wel en je schaamt je soms. Ik heb S. D. A. P.-ers hun vuisten zien ballen, toen zij de bulletins lazen, over het neerslaan van de Duitse revolutie. Ik heb C. P.-ers der Centrale in Berlijn hooren vervloeken, toen zij de rode armee in het Roergebied verried. En de leden der vakverenigingen, geen staking, of er wordt geklaagd over de leiders, die de strijd niet willen en verraad plegen. Ik heb Christelijke propagandisten hooren spreken van „Colijn de Mammontst“.

En toch, nog altijd laten zij zich leiden. Betalen en dragen zij de strop. En praten onderwijl van strijd.

Kameraden, als je leven iets zal beteekenen, dan moet gij u bevrijden van het kapitalisme, dat beteekent: strijd! Maar:

Eerst de strop van de hals!

Verraders of spionnen?

De bekende Engelsche leider J. H. Thomas heeft te Londen een aanklacht ingediend tegen drukkers, redactie, uitgever, enz. van „The Communist“ wegens smaad-schrift, begaan in artikelen en tekeningen, welke tot strekking hadden hem voor te stellen als een verrader van de arbeidersbeweging.

Daar ziet men nu het verschil tusschen rechts en links. In ons landje doet de C.P. hetzelfde, met dit verschil dat Wijnkoop, Brommert, De Visser en hun nalooers niet hun woede koelen op de rechterzijde, maar op revolutionairen, die de zaak van het proletariaat wat ernstiger en grondiger willen aanpakken, dan zij zelf doen. Zij maken de leden der Kommunistische Arbeiderspartij uit voor spionnen, handlangers van rechte en burgerwacht, en voor alles wat maar uit hun schreeuwelijke kelen wil rollen.

Maar wij „linkschen“ loopen niet naar de klasse-justitie. Deze belediging, de eenige die men een proletariër kan aandoen, zal zich zelf wreken. Eenmaal, bij den beslissenden strijd van het proletariaat, zal blijken dat zij de 6 Zwolsche kameraden en een onbepaald aantal uit Enschede, voor spionnen uitmaakten, tegenover ons, tegenover de arbeidersklasse, staan. Dan zal het geen belediging meer zijn van kameraden onderling, doch slechts de haat van den arbeiders-vijand tegen het zelfbewuste proletariaat.

Voor dien dag zal het in Holland wel gaan als in Duitschland, waar de dictatorpartij de arbeiders-klasse zoo vergiftigen met spionnage-Wijnkoop heeft in de C.P. dat stelsel al ingevoerd! — met laster en verdachtmaking, dat de opgejaagde leiders van de opstandigen uit Midden-Duitschland, enz. hielden zich schuil houden bij een sociaaldemocratisch arbeider, dan hulp te vragen bij de „Rote Nothilfe“ der V.K.P.D.

De latere geschiedschrijvers van het Nederlandsche proletariaat zullen niet aarzelen aan te geven wie het eerst dit gif onder de arbeidersklasse van Nederland heeft gestrooid.

De moraal in de C.P.

De lessen, die de arbeidersbeweging in Nederland kan trekken uit het Congres der C.P. te Groningen, zijn talrijk. Een ervan willen we hier naar voren brengen, omdat ze de moraal raakt, zeker niet de mooiste zijde van het Nederlandsche proletariaat, dat door zijn eeuwenlange verburgerlijking en zijn gebrek aan strijd, d. i. zichzelf-zijn, zedelijk in diepe inzinking verkeert.

Wij weten dan ook wel dat de naderende revolutionering ook van de Nederlandsche arbeidersklasse dit anders zal maken, maar een zich zelf aanpakken kan het proces verhaasten. Welnu de moraal bij de C.P. is zoek, wat al mede bewijst, dat die Partij allen samenhang met de arbeidersklasse heeft verloren en rot is van verburgerlijking.

We willen nu niet spreken van dictator Wijnkoop, die zondereenig bewijs, ja tegen beter weten in, menschen, die zich geheel en zonder reclame aan de arbeidersbeweging hebben gegeven, voor provocateurs uitmaakt.

Noch van beroeps-propagandisten, die moeten meejoulen met den dictator. Noch van Mevr. Holst, die zonder eenig onderzoek, alleen op voorlichting van Wijnkoop (onmiddadelijk na het geval Enschede) eenige eenvoudige verzajnde proletariërs, die ze in't geheel niet kent voor querulanten uitmaakt. Noch van Sterringa, die van een onderzoek terugkomend — dat hij nooit gedaan heeft — zegt: „Die kerels zijn gek“.

Neen, dat zijn maar leiders, die sinds jaren in baantjes vergroefd zijn of met geen arbeiders omgaan. Maar we spreken over de C.P., hare afdelingen hare vertegenwoordigers op dat Congres in Groningen.

Over die 20,25 leden der C.P., waarvan er niet één den moed heeft, om de vraag te stellen of misschien een arbeider wel eens gelijk en een schreeuwende leider ongelijk kan hebben. Die hun eigen klasse-neertrappen en verachtelijk vinden. Die meenen dat 80 industrie-arbeiders zich door één onbekenden, pas aangevaaden intellectueel, die niets deed — zooals Brommert zei — laten in 'palmen. Die zich laten wijs maken dat in een afd. als Zwolle van 20 man 6 spionnen zitten. Die geen arbeiders meer gelooven, maar wel den politiker Wijnkoop, als hij zegt dat nooit stukken geweerd zijn voor „De Tribune“ en leugen nalenzen uitschreeuwet.

Die toelaten dat de afdelingsvoorstellen met een „encl-treinevaar“ — zooals een burgerlijk blad schreef — door Wijnkoop worden op zij geschoven. Die hun eigen statuten vertrapten, als een der dictators maar waarschuwend over zijn kin strijkt.

De moraal van die lieden bedoelen wij. En dan zeggen we met diepe smart, dat 2000 Nederlandsche proletariërs, die zich nog steeds noemen de voorhoede van dit proletariaat, gedurende 6 maanden blij hebben gegeven, geen moed, geen eerlijkheid, geen klasse-solidariteit en geen zelfbewustzijn te bezitten.

En de les? De les is deze: de revolutionair, die afziet van zelf onderzoeken en zelf doen, die partijdictatuur wil en daardoor leidersdictatuur krijgt, is geen revolutionair meer. Is geen echte proletariër meer.

De Machteloosheid van het Georganiseerde Proletariaat.

ZWITSERLAND. In een groot deel der katoenen en schoenindustrie is de 8-uren dag afgeschaft. In de Bazelschen zijdenlint-industrie worden de loonen verlaagd. Soms tot 50 pCt.

ZUID-SLAVIE. Het Zuid-Slavische parlement heeft de 8-uren dag afgeschaft.

Verzekering tegen stakingen enz.

De Bond van Patroonsvereen. in Duitschland heeft een nieuwe maatschappij opgericht met bovenstaand doel. „Duizenden ondernemingen op het gebied van nijverheid, handel en landbouw“, aldus het Centr. Bur. v. Statist., zijn er bij aangesloten. De maatschappij betaalt bij staking of uitsluiting 25 pCt. van de niet betaalde loonen.

De nieuwe organisatie van het kapital.

AMERIKA. Een spoorwegmaatschappij slokt een andere op. Wie de namen onthouden wil, noteert: de New-York Central Railroad neemt de Cleveland, Cincinnati Chicago & St. Louis Railway over.

BANKFUSIE. De Bank of Montreal neemt een andere bank in zich op. Zij wordt daardoor tot de grootste bank van Canada met een kapitaal van 700 miljoen dollar.

WEST-EUROPEESCH IJZERKARTEL. De heeren slavenhouders in de ijzer- en staalindustrie zijn doende hun heele Duitse, Fransche, Belgische en Luxemburgsche in een kartel te vereenigen.

Eenige cijfers.

Volgens cijfers berekenen we naar 't Maandblad van het Centr. Bureau voor de Statistiek:

Arbeidsbeurzen in October '21:
Werkzoekenden (mannen en vr.) 75.624
Geplaatst 11.465 + 15%
Niet geplaatst 64.159

Werkloosheid:

Hoeveel arbeiders en arbeidsters er nu eigenlijk zonder werk zijn, daar kom je nooit achter. Dat weet niemand. De vakbonden, ambesturen enz. kunnen wel opgeven, hoeveel personen zij als werkloos hebben ingeschreven. Maar het aantal werklozen is altijd veel hooger. Voor ons gemak rond ik de getallen. Die 't Centr. Bur. geeft, af. 't Onderzoek strekte zich uit over ruim 385.000 werknemers. Zonder „diamantbewerkers“ waren in juli per week in 't heele land als werkloos opgegeven: ruim 21.500. Hierbij waren echter ook, die geen volle week werkloos waren. Door elkaar waren ze echter werkloos 4,5 dag.

DUITSCHLAND. In Aug. 2,2 pCt. der vakvereenigingsleden werkloos. In Sept. 1,3 pCt.

Revolutionair Parlamentarisme:

GEMEENTERAAD DEN HAAG. Aan de orde momentenverordening. De betrokken deskundige wil geen mededeeling doen in openbare vergadering.

De heer Colthof (C.P.) dient een voorstel in, om deze deskundige te hooren in geheime vergadering. Aldus wordt besloten.

De chaos.

De ruw-ijzer productie in Amerika bedraagt 54 pCt. van de capaciteit der hoogovens.

De productie van gewalst plaatijzer was opgevoerd tot 83 pCt. van de capaciteit. Nu echter neemt de productie weer af.

De Rubber-maatschappijen hebben in Londen besloten de productie 't eerste halfjaar van 1922 te beperken.

Van 1 Jan.—16 Dec. '21 zijn in Nederland 2082 faillissementen uitgesproken. ('t Vorig jaar 1350.)

ENGELAND. Eind Sept. waren van 1.433.000 georganiseerden 212.000 leden werkloos.

Dat is 14,8 pCt. Eind Aug. waren 16,3 pCt. werkloos. (Cijfers afgerond. Centr. Bur. voor Statist.).

In de Cel-Partij.

We willen uit eenzelfde epistel, waaraan we opeen andere plaats iets ontleenden, nog wat overnemen. 't Is ook ondertekend door E. Bouwman, een gesneuveld cellenbewaker:

„Ook daar (inzake cellenbouw, Red. K. A.) bestond een eenzigszins komische inkongruentie tusschen hetgeen werkelijk plaats vond en hetgeen men van de daken schreeuwde te zullen doen. Indien de cellenbouw als punt van inwendige organisatie, en niet als een van openbare discussie behandeld ware, zouden we aan onze tegenstanders niet de gelegenheid gegeven hebben, wantrouwen tegen de kommunistische leden der gemengde organisaties te zaaien.

„Onze partijgenooten hadden door hun optreden en ijver het vertrouwen hunner medestanders moeten verwerven, waardoor hun vanzelf de geestelijke leiding ware toegevallen. Bij de behandeling van gewichtige vraagstukken zouden zij vooraf onderling overleg kunnen plegen over hun houding, waar en wanneer dit noodig zou blijken, zouden zij vertrouwensmannen kunnen aanwijzen om met het P. B. of andere partij-organen in verbinding te blijven. Hiertegen zou niemand bezwaren kunnen aanvoeren.

Het officiële, formele en stramme karakter, dat men aan deze cellenstructuur heeft willen geven, heeft een ondig tot reactie van de andere zijde en tot mislukking geleid“ . . .

De brave ondertekenaars wilden dus hetzelfde als Moskou en de leiding der Hollandische C.P. in de vakbeweging. Zij wilden de vakbeweging in de macht der Partij. Maar tactisch en langs een omweg en niet zeggen, wat je wilt, vooral niet in't openbaar!

De arbeiders mogen niet weten, wat de goeie Partij-kommunisten met ze voor hebben.

„Vanzelf ware de geestelijke leiding toegevalen.“ De intellectuele stommers of misleiders spreken hier van „geestelijke“. Zij weten respectievelijk niet of wel, dat het niet om de „geestelijke“ leiding, maar om de leiding, ging. De leiding, dit wil zeggen de macht over de arbeiders.

Ze zeggen hier dus nog niet, dat de cellenbouw een tweeledige taktiek in de vakbeweging is. Nl. het revolutionair maken der in de vakverenigingen georganiseerden en trachten de leiding in, de macht over de vakverenigingen te pakken te krijgen.

Vooraf dit laatste was het hoofdoel. We komen hier op terug.

Alleen moeten we nog oonstateeren, dat Bouwman, tegelijkertijd, dat hij dit ondertekende, tegenover Lansink in de Arbeid beweerde dat het „onafhankelijke“ standpunt bij hem zoo veilig was.

Gelukkig, dat zij tot de slotsom komen, dat deze bedrog-taktiek hier „tot mislukking geleid“ heeft.

UITGAVE K. A. P. N.

Heden bij ons verschenen:

DE „ALGEMEENE ARBEIDERSBOND“.

(Revolutionaire Bedrijfsorganisatie's)

vertaald door H. GORTER.

verkorte inhoud: De oude organisatie (de Staat, partijen, Vakveren.) De Raden als prolet. organisatie. De bedrijfsorganisatie. De Algemeene Arbeidersbond (A. A. B.) Centralisme-Federalisme. Massa en leiders. De A. A. B. en de dictatuur. A. A. B. en partij. De A. A. B. en Vakverenigingen. Cellen-taktiek. A. A. B. en syndicalisme. A. A. B. en 3e Internationale.

PRIJS 20 CENT. PER POST 22 CENT.
Toezendingen en ontvangst van het bedrag door P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.

Werkloosheid.

De bourgeoisie van ons innig geliefde vaderland achtte de tijd gekomen, om de ondersteuning van die vervloekte werklozen, die maar lekker parasiteren op de Staatskas, te verlagen. En ze deed dat door middel van onze oprecht beminnende regering. Ze was zich natuurlijk heel goed bewust, dat de werklozen het niet erg prettig zouden vinden, dat hun christelijke ooren heel wat onchristelijke taal zouden moeten verdragen. Maar ze wist ook, dat de arbeider zeer, zeer onleefbaar is.

De vakverenigingsleiders begrepen ook, dat de werklozen het niet prettig vonden. Ja, ze begrepen, dat vele tot wanhoop werden gebracht 't Ging dus niet aan, om alleen wat scheldwoorden naar de regering te gooien. Bovendien was het een ruïne voor de kassen. Er moest wat worden gedaan. Een motie? Een verzoekschrift? Nee, dat zou in dit geval de menschen niet voldoende tevreden stellen.

Ze moesten het daarom maar eens met een demonstratie beproeven.

Zoo werd in verschillende steden gedemonstreerd voor de volgende verzoeken. Ik bedoel eischen:

1o. het gemeentebestuur wende zich tot den Minister om de verslechteringen in te trekken;

2o. zoolang de verslechteringen niet zijn ingetrokken, wordt door de gemeente bijgepast het bedrag, dat de werklozen daardoor minder ontvangen.

"Het was een sombere stoet. Geen vaandels, geen doeken. Alle uiterlijk vertoon was achterwege gebleven. Zwigend liepen de werklozen voort." Er ze liepen daar in de gutschende regen als een ontzettende aanklacht tegen de maatschappelijke "orde". Maar dat voelden ze zelf niet. Ze haatten niet die "orde". Die willen ze wel weer helpen opbouwen. Ze haatten en haaten niet zoo zeer het kapitalisme dan wel de zaak-waarnemers, de regerders, zoals een afgeranselde hond in de stok bijt, die hem kastijde. Ze haatten en haaten niet hun leiders, die hun geen kennis over 't kapitalisme en 't kommunisme verschaften.

Laama begon een conferentie van de leiders en de gemeentebesturen. 't Resultaat? Wel, dat weet je immers al vooruit? De hooge heeren waren natuurlijk vol goeden wil. Ze zouden hun best doen bij de regering.

We twijfelen er niet aan.

Maar 't resultaat is natuurlijk:

De heeren dronken een glas,

Ze p... een glas,

En ze lieten de zaak, zoals die was.

In "normale" vooroorlogse tijden kwamen vrij regelmatig crisissen voor, waardoor de werkloosheid een groote omvang aannam. Zoo'n crisis ontstond dan doordat de anaristische, kapitalistische productie er maar op los gefabriceerd had. De fabrieken werkten hurrie-up. Tot alle magazijnen vol met producten zaten. De fabrieken konden niet van hun waren af. De handel stakte. En de arbeiders werden bij massa's op de keien gesmeten.

Voor vele kapitalisten was zoo'n crisis ook geen pretje. Want als ze niet kapitaalkrachtig genoeg waren, gingen ze failliet, omdat ze de prijzen moesten verlagen. De krachtiger ondernemingen wachtten de lui

af. Ze lieten de goederen in de pakhuizen, tot de anderen zich dood verkocht hadden. En dan bedongen ze de oude prijzen. Maar ja, zulke lui moeten het kunnen uitzingen.

Deze dingen zijn voor de socialistisch geschoolde arbeider allemaal ouwe koor. Maar de groote massa ziet in de werkloosheid iets, wat er nu eenmaal bijhoort. Zoo iets als een natuurverschijnsel. Niemand kan daar iets aan doen. Dat zal altijd zoo blijven. Dat het een gevolg is van het kapitalistische stelsel begrijpt ze niet.

Voor kapitaalkrachtige ondernemingen was zoo'n crisis altijd een voordeeltje. Want in de tijd van malaise sloten die krachtige groepen zich aan, om als 't kon, de hele productie in hun bedrijf te beheeren. Zoo'n crisistijd was dus meteen een tijd van geweldige concentratie van de bedrijven.

Is 't niet duidelijk, dat zuiver socialistische verheldering over 't wezen der werkloosheid uitstekende propaganda voor 't Kommunisme was? Maar men had het te druk. En je kon de menschen beter "pakken" door maar aldoor over werkloosheidskassen te praten.

En 't resultaat is, dat nu die massa's als slaafsch, onderworpen kudden "eischen" hun uitkeeringen niet nog slechter te maken, dan ze al zijn. Van strijd, als ze waardeeloos op straat worden gesmeten, geen spoor. Van zelfbewustheid, van eigenwaarde, geen sprake. Ondertusschen is de huidige werkloosheid van oneindig grootter belang dan de vroegere. Als de arbeidersklasse niet naar de macht grijpt, als het kapitalisme zich herstelt, zal haar duur toch jaren en jaren vorderen. Dat staat als een paal boven water.

De koopkracht van 't grootste deel van Europa is ontzettend gedaald. 't Proletariaat leeft in diepe ellende. Het kan haast niets kopen. Zijn consumptie zal de productie waarachtig niet opvoeren.

Maar het Europeesche proletariaat kan jaren en jaren niet méer consumeren. Al herstelt het kapitalisme zich, dan kan dat alleen door de meest intense uitbuiting van het proletariaat.

Want de oorlogslasten van miljarden en miljarden moeten aan het kapitalisme betaald worden.

Millioenen arbeiders zijn en blijven zoo uit het productieproces uitgeschakeld. Deze millioenen zijn niets dan last voor het kapitalisme. Het heeft ze later nooit meer nodig. Ze kunnen ten onder gaan.

Voor het kapitalisme zijn ze inderdaad parasieten geworden. Daarom mogen ze, wat de bourgeoisie betreft, verhonger en van de aardbodem verdwijnen.

Nu de werkloosheid van vroeger zoo'n heel ander karakter heeft als tegenwoordig, krijgt de werkloosheid ondersteuning ook een heel andere betekenis. Vroeger was de groote werkloosheid een tijdelijk verschijnsel in tijden van malaise. Nu is de werkloosheid permanent, blijvend. Vroeger hielp de werkloosheid-ondersteuning de proletariet door een moeilijke tijd heen. Nu is die ondersteuning 't middel, om 't feit te verdoezelen, dat millioenen van het proletariaat aan een langzame hongerdood worden uitgeleverd. Nu is het 't middel, om de opstand van de honger af te wenden.

Vanuit dit licht gezien, blijkt dat het proletariaat met zijn huidige werkloosheidsdemonstraties niet op de juiste weg is. Meer dan ooit is het werklozen-vraag-

stuk een zaak van het gehele proletariaat en niet alleen van de werklozen. De komende tijden zullen daarom de strijd van de arbeidersklasse op de weg van de massa-beweging duwen, ondanks de vakbeweging. In de komende tijden zullen de werklozen de revolutionaire faktor bij uitnemendheid zijn. Ze zullen de werkende arbeiders moeten dwingen zich met hen te bemoeien, om te zamen te strijden voor de dictatuur hunner klasse, voor het Kommunisme. Een andere uitweg is er niet. Kommunisme of ondergang.

De Communisten en de Vakbeweging.

Onder dezen titel schreef Bela Kun een artikel, dat 9 Januari in "de Tribune" opgenomen werd. Hij bestrijdt daarin 1o. de rechtse richting die den z.g. cellenbouw wil opgeven en de vakbeweging als "neutraal" wil beschouwen, met de verklaring dat zij een lichaam met eigen leven zou zijn; 2o. richt hij zich uitvoerig tegen de Kommunistische Arbeiders Internationale, o.a. met deze woorden: "Hoe klein — wij kunnen rustig zeggen hoe uiterst klein — ook de invloed zij van de zich onder den naam van K.A.I. constituerende sekte met haar voornaamste leus: "uit de vakorganisaties" — wij mogen het gevaar van deze leus toch niet onderschatten". Bela Kun verklaart dan ook dat de Communisten — nl. die van de Derde Internationale met deze "boycottheorie" moeten afrekenen.

Uit eenige opmerkingen, die wij over Kun's aanval willen maken, zal blijken dat hij onze "boycottheorie" allerminst vernietigt.

Kun begint met vast te stellen: Overal hebben de vakorganisaties in het laatste jaar een belangrijk aantal leden verloren. De Italiaansche vakbeweging, de Fransche syndicalistische vakbeweging verloren de helft, misschien nog meer van hun ledental. De Duitse vakorganisatie hebben dit jaar een verlies geleden dat op 600.000 man wordt geschat. Ook de Engelsche vakorganisatie's hebben een groot ledenverlies te boeken. Hoe het in Nederland staat weet iedere arbeider.

Eenigszins vreemd klinkt het dan ook als Bela Kun verderop zegt: "De comm. minderheid is gedwongen om de in de vakorganisaties georganiseerde meerderheid der arbeidersklasse te winnen" Wij vragen maar: waarom verlaten zoveel honderdduizenden arbeiders de vakorganisaties?

Antwoord: Omdat ze het machteloze van dien organisatievorm voelen. Zal dit proces van 1921 plotseling ophouden in 1922? Antwoord: Integendeel; want loonstrijd zal bij een ondergaand kapitalisme steeds waanzinniger worden. Maar wat betekent dan dit woord *meerderheid*?

Bela Kun geeft toe dat de boycottheorie 2 juiste inzichten verkondigt nl. 1o. de vakverenigingsleiders verraden den bevrijdingsstrijd van de arbeidersklasse en leveren de arbeiders aan de bourgeoisie uit; zij vormen de sterkste bescherming van de bourgeoisie; 2o. de vakorganisaties zijn geen goede strijdorganisaties meer voor de arbeidersklasse; indien de arbeidersklasse haar strijd tegen het kapitalisme met succes voeren wil, dan moet zij zich naar de bedrijven en niet naar het beroep organiseren. Maar zegt Bela Kun: juist daarom kunnen de vakverenigingen des te minder

pelijk van haar duidelijk voorgeschreven principieele en theoretische weg af. De partij, die aan de spits van een Sowjet-stat staat, die krachten haar sociale samenstelling uit de meest verschillende klassen-elementen is opgebouwd, moet, of zij wil of niet, rekening houden met verschillende groepen. Met de eischen der klein-boeren en hun vooroordeelen van privaat-bezitters en hun afkeer jegens het kommunisme. Met de talrijke laag klein-burgerlijke elementen van het kapitalistische Rusland. Met al de opkoopers, tusschen- en kleinhandelaars, het handelspersoneel, de handwerkers, de lagers beamten die zich snel aan het Sowjet-apparaat hebben aangepast. Zij vullen voornamelijk de Sowjet-buro's. Zij zijn agenen van het Commissariaat voor Volksvoeding. Zij zijn leiders der approviandeering van 't leger. Zij zijn gewiekste "praktici" in de verschillende hoofdburo's en centraal-instituten. Niet voor niets heeft de commissaris voor Volksvoeding, Zúrupa, op een fractievergadering van 't 8e congres de volgende kenteeknende cijfers gegeven. Daaruit blijkt, dat op 't gebied der volksvoeding 17 pct. arbeiders, 13 pct. boeren, ongeveer 20 pct. specialisten en de overige 50 pct. vroegere handwerkers, beamten, klein-burgers enz. werken, die bovendien zelfs analfabeten zijn. (Dit zijn de woorden van p.g. Zúrupa). Maar zijn meening dient hun democratische afkomst als waarborg. Maar zij hebben niets gemeen met het proletariaat als klasse, met de voortbrengers der waarde, met de fabrieksarbeiders.

Deze laag, die over alle Sowjet-instellingen verspreid is, deze laag van klein-bourgeoisie met haar vijandelijke gezindheid tegenover het kommunisme, met haar afhankelijkheid aan de oude orde, met haar afschuw en haar angst voor revolutionaire handelingen, vernietigt onze Sowjet-instellingen en vervult ze met een geest, die de arbeidersklasse volkomen vreemd is.

door de revolutionaire communisten geboycot worden.

Bela Kun stelt zich de zaak zoo voor: "Is het aan de communisten in de vakverenigingen gelukt de leiding van de massa's te veroveren, dan staat niets de omvorming der oude vakverenigingen in industrie-verbonden in den weg".

Waarlijk schoon en utopistisch gedacht! De werkelijkheid is echter deze: de vakverenigingen loopen leeg, maar de communisten gaan de leiding van de "massa's" er in veroveren; nu zijn er twee mogelijkheden: of zij zijn tegen dien tijd de eenige leden van de vakverenigingen, of zij worden heusch de leiders met alle fouten die dit ras zich op de hoogte toppen zich aanwendt; want leiders worden slecht juist door het te zijn over ongerevolutioneerde en onbewuste massa's.

De K.A.I. denkt er anders over. Zij ziet het vakverenigingschap zinken, dat reeds door de bemanning verlaten wordt; om de rest te redden gaat zij niet aan boord van het ten ondergang gedoemde schip, maar roept de arbeiders toe in de booten te gaan of in zee te springen, en zoo hun vaartuig, dat der bedrijfsorganisaties en industriebonden, te bereiken.

Wat is het verschil tusschen Bela Kun en ons? Dat wij de economische ontwikkeling zien als iets reëls. Evenals wij zien dat het parlement zelfs door het kapitalisme wordt in den steek gelaten, zien wij dat de vakverenigingen door de arbeiders verlaten worden, en steeds meer verlaten zullen worden, na elke hopeloze en nuttelooze loonactie, de eenige "actie" waartoe de vakbeweging ontstaan was.

De nieuwe Godsvrede.

De grootkapitalisten van Europa en Amerika zijn bezig hun zaken voor elkaar te brengen. De geheimzinnige reizen van Stinnes, Rathenau en andere vertegenwoordigers van het Duitse grootkapitaal naar Londen, hebben alle pennen in beweging gebracht, behalve die van Stinnes' eigen pers. Deze laatste zwijgt inderdaad als een mof. Maar wat er desniet-tegenstaande toch van uitlekt, is wel geschikt, om ons eenig denkbeeld te geven, van wat dat heer aan het uitbroeien is. Het is o.a. de opbouw van het kapitalisme internationaal door kolonisatie van Rusland. Stinnes en consorten begrijpen heel goed, evenals hunne Engelsche collega's, dat uitwisseling van producten en materiaal alleen niet tot het doel kan leiden. De uitbuiting der Russische rijkdommen door een reusachtige internationale trust is het doel. En daartoe zal men ook de arbeidskracht der Russische massa's nodig hebben. De Russische bodem en zijn bewoners zijn het, die thans zullen worden uitgebuit, tot meerdere glorie van de internationale moloch.

Hoe staat de "communistiche" Sowjet-Regering daar tegenover? Tsjitsjerine, de commissaris van buitenlandse zaken, beklagde zich tegenover een vertegenwoordiger van de Duitse burgerlijke pers over de weinige belangstelling van het "buitenland" met de volgende woorden: "De tafel is gedekt, doch de uitgenodigde gasten komen niet." We denken zoo, dat de "gasten" niet zoozeer gebrek aan eetlust hebben, dan wel de gastheer nog niet erg vertrouwen. Of wel, zij verlangen nog meer dan wat hun geboden wordt als echte, onverzadelijke winsthongerigen.

Dat zijn twee vijandelijke werelden.

Desondanks zijn we in Sowjet-Rusland verplicht ons en de arbeidersklasse er van te overtuigen, dat zij met het kleinburgerdom onder één hoed te vangen is, onder de leuze: Alle macht aan de raden: (We willen in 't geheel niet spreken van 't boerendom, omdat het in ieder geval zuinig en arbeidzaam is). We vergeten daarbij echter dat zich in de dagelijkse praktijk de belangen der arbeiders zich niet laten verenigen met die van het met filistreuze belangen vervulde burgerdom en die van de boeren. We vergeten daarbij, dat de Sowjet-politiek naar twee kanten getrokken wordt, waaronder de klassereinhed schade lijdt.

Onze partij moet in haar Sowjet-saatspolitiek behalve met de boerenelementen in 't dorp en de klein-burgerlijke in de stad ook rekening houden met de invloed van de van de vertegenwoordigers der groot-bourgeoisie, zoals specialisten en technici, ingenieurs, de vroegere leiders der financiële wereld en industriebaronnen, die door hun heele verleden aan de kapitalistische productie gebonden zijn, die zich geen andere productieform buiten het raam van het kapitalisme denken kunnen. Hoe meer Sowjet-Rusland er 't gebied der techniek en bij de leiding der productie specialisten noodig heeft, des te sterker is de invloed van deze aan de arbeidersklasse vreemde elementen op de gang, de vorm en de ontwikkeling van ons productie-apparaat. Terwijl deze sociale groep, de kruiers van 't kapitalistische productiesysteem, van 't gehoorzame, uitstekend betaalde dienaren van 't kapitaal in de eerste periode van de revolutie in de hoek gedrukt werd, terwijl zij in de eerste maanden van de revolutie of een afwachende houding aannamen, of een vijandige houding tegenover de Sowjet-macht innamen (het historische feit van sabotage door de

Toch bestaat er voor de heeren niet de minste reden tot bezorgdheid. Want in de zoogenaamde arbeiderspartijen, vanaf de sociaal-patriottische en onafhankelijke sociaal-democraten, tot in de secties van de Derde Internationale, is maar één roep naar "Eenheid".

Onze Duitse partijgenooten spreken in hun orgaan dan ook zeer terecht van de "geel-gouden internationale". Want alle revolutionaire frasen van de Moscovieten kunnen het feit niet wegdoezelen, dat zij de nieuwe godsvrede met het internationale kapitaal moeten sluiten, ter wille van den opbouw van Rusland. En zoolang er hier geen revolutie komt, zal de opbouw van Rusland kapitalistisch zijn, met versterking van het internationale kapitaal als gevolg. Het zou ons niet verwonderen, wanneer Stinnes — door de aftandsche "Vorwärts" eens voorgesteld als "wellicht één der grootste socialist" — op het volgende congres der Derde Internationale tot eere-voorzitter werd benoemd.

Intusschen houdt de burgerlijke pers de gemoederen bezig met allerlei beschouwingen over het moratorium (uitsluit van betaling) voor "Duitsland". Voor de Duitse proleten blijft het lood om oud ijzer, want zij moeten altijd betalen. Maar vo: Stinnes en consorten zou het wel eenig voordeel opleveren. Het feit, dat de Fransche scherpshijpers Briand en Loucheur er zich voor interesseerden, zoodat zij er speciaal voor naar Londen zijn gereisd bewijst teneer, dat het internationale kapitaal er ernstig naar streeft om zijn onderlinge geschielen bij te leggen, teneinde het proletariaat met des te meer succes en eensgezindheid te kunnen uitpersen.

Het ziet er wel naar uit, dat zij er in zullen slagen, want de massapartijen van Moskou hebben het te druk met de "steunactie aan Rusland" en het "eenheidsfront" om zich nog met de revolutie te bemoeien. Maar dat daardoor het kapitaal uit het slop zou komen, waarin het is geraakt door den afgelopen oorlog, dat het nog de crisis, waarin het thans verkeert zou kunnen overwinnen, is haast niet te gelooft. De concentratie van het kapitaal gaat in een steeds sneller tempo voort, steeds groter massa's komen in het leger der werklozen terecht, met geen ander vooruitzicht dan langzaam te krepereen, tenzij de uitgebuite massa eindelijk een einde maakt aan de godsvrede met de bourgeoisie, zich niet meer in slaap laat wiegen met "opbouw" gezangen of "vol-loon-of-productieve-arbeid"-wijsjes, maar het kapitaal met zijn heele santekraam van de aardbodem wegvaaft.

De Russische C. P.

In de "Russische Korrespondenz" nr. 7/9 komt een stukje voor van N. Solowjew over de samenstelling van de Russische C.P. In afwachting van een nieuwe registrering berust het op het materiaal dat bij de registrering in de tweede helft van 1920 is binnengekomen. Van de 47 gouvernementen hebben er 31 nauwkeurige berichten ingediend, d.i. ongeveer 75 % van het totaal aantal partijleden. Volgens Solowjew kan uit deze mededeelingen zonder gevaar voor groote fouten de samenstelling van de heele Russische C.P. worden afgeleid.

Wij nemen er slechts twee karakteristieke cijfers uit over. De sociale samenstelling van de partij is zoo

intellectueel) verkrijgt zij heden met iedere dag een steeds grootere invloed op onze politiek.

(De arbeidersoppositie heeft nooit de noodzakelijkheid om zoveel mogelijk nut te trekken van de technici en specialisten ontken. Maar dat is heel wat anders dan de macht aan ze over te geven).

De productie en haar organisatie, dat is de wezenlijke kern van het kommunisme.

De organisatie der productie zijn verschijningsvormen van de klassengroepering van het proletariaat.

De arbeiders van de productieorganisatie verwijderen, aan de organisatie de mogelijkheid berooven, haar scheppingskracht in de productie te leggen, tot schepping van nieuwe economische organisatievormen, en inplaats daarvan zich toevertrouwen aan het "kunnen" der specialisten, die zijn opgeleid en gedresseerd tot de leiding der productie in een geheel ander productiestelsel als heden, dat is de bodem van het wetenschappelijk Marxisme verlaten. Maar juist dit doet de leiding van onze partij. Met 't oog op de katastrofale toestand van ons economische leven, dat nog altijd op 't kapitalistische systeem is opgebouwd (betaling van de arbeid met geld, stukwerk, verschillende arbeidscategorieën enz.) zoeken de besturen van onze partij hun toevlucht voor de economische ineenstorting bij de volgelingen van het kapitalistisch verleden, bij de zakenmensen en technici, wier scheppende begaafdheid juist op economisch gebied door routine, gewoonten, maatregelen der kapitalistische productie homeitelijk zijn. De besturen van onze partij gelooven niet aan de scheppende krachten van de arbeiders-kollektiviteit. Zij versterken het belachelijke, naïve geloof, dat het kommunisme op burocratische manier op het kapitalisme geënt kan worden. Daar, waar nog gezocht en

dat het industrie-proletariaat er door 45 op de 100 leden = 45 pCt. is vertegenwoordigd. Op alle 100 leden van de Russische C. P. 45 arbeiders-leden.

De strijd voor de handhaving van de dictatuur naar binnen en naar buiten maakte het noodzakelijk, dat de partij-arbeidersleden voor het grootste deel aan de direkte productie en daarmee aan het direkte contact met de mede-arbeiders werden onttrokken. Zij kregen leidende functies in de Sowjet-instellingen en in het Roode Leger. Het gevolg was dat volgens H. Solowjew 14 pCt. van de partij in de tweede helft van 1920 *werkelijk* uit industrie-proletariats, die in het bedrijf en onder de arbeidende massa gebleven waren, bestond. Op alle 100 leden van de Russische C.P. 14 *werkelijke* arbeiders-leden.

Ongetwijfeld is de ontwikkeling die tot dezen toestand heeft geleid, noodzakelijk geweest. Maar dit neemt niet weg, dat deze toestand op zijn beurt noodzakelijk heeft moeten leiden tot de door Alexandra Kollontai beschreven vervreemding tusschen partij en klasse, zooveel te meer dus tusschen partijleiding en arbeidersklasse. Wij moeten dit goed inzien om de verhoudingen in Sowjet-Rusland juist te kunnen beoordeelen.

Klein-boersch Rusland.

In hetzelfde nr. van de "Russische Korrespondenz" vinden we ook een artikel van A. Chirjastichjew over de Russische landbouw. De schrijver constateert daarin dat de gehele landbouw in handen is van het boerenkleinbedrijf en dat de beteekenis van de raden-huishoudingen en landbouw-communes daartegenover minimaal is. Tegenover het individualistisch kleinbedrijf is het kommunistisch grootbedrijf in de landbouw een te verwaarlozen factor. Dit toont een tabel waarin voor 12 gouvernementen het zaad-oppervlak van de eerste naast dat van de tweede bedrijfsvorm vermeld wordt. De *gunstige* verhouding voor het kommunistisch grootbedrijf bestaat in het gouvernement Brjansk; daar neemt het 24 % van het heele zaadoppervlak in, tegenover 971 % boeren-kleinbedrijf.

Nu kan men natuurlijk over de landbouw-communes geestdriftige beschouwingen houden, maar daar verandert men de werkelijkheid niet mee, daar wordt de werkelijkheid slechts door verdoezeld.

De werkelijkheid is deze: de landbouw-bevolking, d.i. de groote meerderheid van het Russische volk bestaat geheel uit kleine privaatezitters van den grond met de psychologie en de ideologie die daar bij hooren. Anders gezegd: Rusland is een land met overwegend klein-boersch karakter.

Voor een juist begrip van de verhoudingen in Sowjet-Rusland moeten wij ook dit goed in het oog vatten.

Zuid-Afrika.

Verleden zomer wendde zich de groep van anti-parlementaire communisten in Zuid-Afrika tot de K.A.P.D. met het verzoek, hen op 't congres der 3e Int. te vertegenwoordigen op de beginselen van de K.A.P.D. Deze groep heeft zich nu organisatorisch geconstitueerd en deelt mede, dat ze zich bij de 4e Intern. aansluit.

We hopen spoedig nadere bijzonderheden te kunnen mededeelen.

"geschapen" moet worden, daar bevelen zij nu

Hoe meer het oorlogsfront zich achter het economische terug trekt, hoe schrikkelijker onze nood wordt, des te groter wordt de invloed van de bevolkingsgroep, die niet alleen innerlijk vreemd tegenover het kommunisme staat en het vijandig gezind is, maar bovendien absoluut onmachtig is scheppende kracht tot het doen uitkristalliseeren van nieuwe organisatievormen van de arbeid, nieuwe stuwkrachten, die de arbeid intensief maken, nieuwe middelen, die productie en behoefte met elkaar in overeenstemming konden brengen, te ontwikkelen. Al deze technici, praktici, die aan de oppervlakte van het leven van de Sowjet-staat opduiken, die hun handen naar de economische politiek uitstrekken, oefenen door en binnen de Sowjet-organen een aanmerkelijke druk op de besturen van onze partij.

De partij bevindt zich in een moeilijke en gecompliceerde toestand. Zij is in het regeringsproces van de Sowjetstaat gedwongen, haar opmerkzaamheid te schenken aan de krachten haar sociale bouw en dus ook economisch in haar belangen verschillende, bevolkingsgroepen.

Eerstens: Het proletariaat. Het proletariaat eischt de grootste zuiverheid der partij en een politiek zonder compromissen, een snelle, geforceerde opmars naar 't kommunisme. Het boerendom van bezitters daarentegen, klein in zijn opvattingen, neigt tot allerlei "vrijheden", sympathiseert in de eerste plaats met de vrije handel, weigert de inmening van de staat in zijn economische aangelegenheden. 't Boerendom gaat nog vergezeld van de kleinburger als "agent" der Sowjet-beambten, legerverzorger, enz., zich wel aan 't Sowjet-systeem aanpassend, maar met zijn psychologische gesteldheid beïnvloedt hij onze politiek tot klein-burgerlijke tendenzen.

Arbeiders-Oppositie in Sowjet-Rusland.

door

A. KOLLONTAI.

Vóór we de eigenlijke tegenstellingen tusschen de leidende partijbesturen en de arbeiders-oppositie beschouwen, moeten we een antwoord op de vraag vinden, hoe het mogelijk was, dat onze strijdjustige, standvastige, machtige en onoverwinnelijke partij, die door haar klare, scherp afgeteekende klassenstrijd tactiek gekenmerkt was, van deze tactiek kon afwijken.

Hoe nader de C.P., die een moedige stap tot bevrijding der arbeiders van het kapitalistische juk gedaan heeft, ons aan 't hart ligt, des te minder hebben wij het recht, onze oogen voor de fouten der leidende partijkringen te sluiten.

De kracht van onze partij bestond en moet daarin bestaan, dat de leidende partij-centra met hun instinkt de rijpende eischen en de taak, die de arbeidersmassa's vereenigen, vervulden: Daarmee is het hun gelukt, de massa's boven deze eischen uit op de weg naar nieuwe historische veroveringen met zich mee te trekken. — Dat was zoo! — Heden echter is het niet zoo. Onze partij houdt niet alleen haar voorwaartse gang in, maar kijkt zelfs steeds "verstandig" achterwaarts.

Zijn we niet wat te ver vooruit gesnel? Is het nu geen zaak te blijven stilstaan? Is het niet verstandiger, voorzichtig te zijn en moedige daden, zoals die in de geschiedenis nog nooit voorgekomen zijn, te vermijden?

Wat is de oorzaak van deze verstandige voorzichtigheid?

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105bis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

De ontwikkeling der arbeidersbeweging en de oprichting der Arbeidersinternationale.

1) In het tijdperk, dat aan den wereldoorlog vooraf ging, is de ontwikkeling van het kapitalisme nationaal geweest, d.w.z. het wist zich in het eigen land de staatsmacht te veroveren na het feudalisme (adel) overwonnen en grootendeels vernietigd te hebben. Bleek dit feudalisme, zooals in Duitschland te sterk om vooralsnog vernietigd te kunnen worden, dan wist het kapitaal den adel aan zich dienstbaar te maken. Het harde meedoodenloze jonkerdom werd de ruggegraat van het militarisme en bewees de bourgeoisie uitstekende diensten om het proletariaat te onderdrukken en er de geest van kadavergehoorzaamheid in te brengen.

Toen het kapitaal in de laatste twintig jaren voor den oorlog niet snel genoeg kon groeien, zag het een uitweg tot het maken van grootere winsten en tot veel machtiger ontlooiing door uitbreiding te zoeken in vreemde gebieden.

Temeer daar het steeds voor zijn omvangrijker nijverheid grondstoffen op groote schaal van buitenaf nodig had en die zoo goedkoop mogelijk trachtte te verkrijgen. Het begon steeds grooter belangstelling te krijgen voor de volkeren, die economisch zeer achterlijk waren of nog slechts een geringe ontwikkeling vertoonden. En het voelde zich geroepen zich met het beklagenswaardige lot van die volkeren te bemoeien. Dat kwam nu hierop neer, dat de economisch achterlijke landen eenvoudig als koloniën in bezit genomen werden, zooals Afrika en stukken van Azië, terwijl het zich in de halfontwikkelde landen, zooals Egypte, Perzië, Turkije, China e.a. invloedssferen schiep. Door omkoop, woeker en afpersing wist het in de laatste landen concessies te verkrijgen voor het aanleggen van spoorwegen en kanalen, het ontginnen van mijnen en het oprichten van fabrieken. *) Als schadevergoeding kreeg het „beschermde land“ dan nog een staf van instructeurs, die zich meester maakten van de administratie, de organisatie van leger en politie enz.

De uitvoer van kapitalen, die hiermee gepaard ging, bracht reusachtige winsten en omdat de geheel kapitalistische ontwikkeling nationaal bleef, bv. Engeland in Egypte, Duitschland in Turkije, Frankrijk in Italië in Noord-Afrika, ontstond een geweldige nijver tussen de groote kapitalistische landen. Hun invloedssferen begonnen elkaar gedeeltelijk te bedekken, zij begonnen elkaar te benadelen in de „levensbelangen van hun volkeren“. De voortdurende wrijvingen, die hiervan het gevolg waren leidden tot de groepering van de Europeesche grootmachten, die ten slotte in den wereldoorlog op elkaar botsten.

2) De ontwikkeling en organisatie van de arbeidersklasse volgde die van het kapitalisme op den voet; d.w.z. ook deze was en bleef tot aan den wereldoorlog hoofdzakelijk nationaal. Wel hadden ze zich internationaal aangesloten, maar het verband was zeer los en alle partijen behielden een groote mate van vrijheid in het eigen land.

In Duitschland begonnen de arbeiders zich politiek en economisch omstreken 1860 te organiseren, terwijl ze in Frankrijk vooral politiek en in Engeland vooral economisch daarmede eenige tientallen jaren vroeger begonnen waren.

Maar eerst met de geweldige opbloei van het kapitalisme zagen de arbeiders hun organisaties aangroeien tot organisaties van honderdduizenden.

Politiek in de parlementen, economisch door hun vakbonden wisten zij zich op te werken tot een macht, waarmee het kapitalisme steeds ernstiger rekening moest houden en waarin het een voortdurende breidel vond in zijn onstuimige drift naar winstmaken.

*) Een en ander zeer helder verklaard door Dr. A. Pannekoek: „Uit de voorgeschiedenis van den wereldoorlog“.

Revolutie in Egypte.

Egypte was tot voor weinige jaren een Turksche provincie. Ten minste formeel. Want inderdaad waren de Engelschen, er de baas. Engelse commissarissen regeerden het land. Engelse kapitalisten buiten de bevolking uit. Engelse soldaten bewaarden de „orde“. De regering van Konstantinopel had niets in te brengen. Toen nu Turkije gedurende de wereldoorlog met Engeland in conflict raakte, zetten de Engelschen de vorm ook maar op zij. Op 18 Dec. 1914 bevrijdden ze 't land van 't Turksche juk. Niet dat ze zelf de absolute macht in Egypte verlangden. O neen, zij gaven het land „een zelfstandige sultan“ en maakte het tot oorlogsbasis, die de weg naar Indië beheerscht.

Ondertusschen heeft de wereldoorlog veel bijgedragen tot de economische ontwikkeling van het land. En hand in hand daarmee ontstond de „vrijheidsdrang“ van de kleine bourgeoisie en de kleine burgerij. Nu ze hun economische betekenis gingen voelen, eischen ze hun „zelfbeschikkingsrecht“ en meenen ze hun krachten beter te kunnen ontlooiën zonder de „beschermende“ hand van Engeland.

De anti-Engelsche beweging is dus volkomen nationalistisch, klein-burgerlijk. Met kommunisme heeft het niets van doen. Dat blijkt ook al terstond, als we zien waar voornamelijk de haarder der revolutie zijn. De studenten en de leerlingen der middelbare scholen vormen dan een revolutionaire faktor bij uitnemendheid. En doordat het een nationalistische beweging is, kunnen ze op de breede volksmassa's rekenen, die door 't vreemde, 't Engelsche kapitaal als beesten worden behandeld.

De Engelschen hadden in de gaten dat het mis liep. Ze moesten probeeren het met de lui op een accoord te gooien. Lord Milner werd tot voorzitter van een commissie benoemd, die het Egyptische vraagstuk zou bestudeeren en daarna met voorstellen moest komen, hoe ze de lui 't minste toefag en de meeste centen binnen kreeg.

De commissie bracht een treurige boodschap in Engeland. Ze achtte het noodzakelijk, dat uitgebreide concessies gedaan moesten worden.

De Engelsche troepen moesten weg. Alleen 't Suezkanaal mocht militair gedekt blijven.

Zoo alleen zou met de Egyptische bourgeoisie te praten zijn. Maar de minister van buitenlandsche zaken in Engeland, Lord Curzon, wou daar niets van weten. Integendeel. Hij maakte een ontwerp, waarin de huidige onderwerping van Egypte werd vastgelegd en waarbij de Eng. militairen voortdurend heel Egypte bezet zouden houden.

Dat gaf vernieuwde revolutionaire beweging. De Engelsche koloniale troepen deden hun werk. De onderdrukkers kenden geen pardon.

De voornaamste leiders werden gevangen genomen, nationale bladen verboden.

Zoo laaide de revolutie in volle heftigheid op. In Kairo, Alexandrië, Port-Said, Suez, braken opstanden uit. Barrakken werden opgeworpen, om zich tegen de Engelsche soldaten te verzetten. De studenten, beampten, spoorwegarbeiders gingen in staking.

De reactie ging volgens het oude recept te werk. Lijfstraffen in de gevangenis, bommen uit vliegmachines op de bevolking. 't Geld, dat nationale verenigingen op banken hadden, werd in beslag genomen. Zoo wordt de „orde“ hersteld.

En missohien, zelfs waarschijnlijk, zal het Engelsche kapitaal nu nog slagen. Maar tot hoe lang?

Egypte is ook in 't gelukkige bezit, nationale bezit zouden we haast zeggen, van een Socialistische Partij. Of ze ergens of nergens bij aangesloten is, weten we niet. Wel weten we, dat ze onlangs een oproep richtte tot het nationale en 't wereldproletariaat.

Te oordeelen naar deze oproep, is 't met 't socialisme van deze partij wat je noemt knudde. Wel zeggen zij: „Wij „staan vooraan voor de verovering van ons recht op volledige nationale onafhankelijkheid en voor de bevrijding van iedere imperialistische en kapitalistische slavernij, ongeacht of deze door uit-of inheemsche kapitalisten wordt uitgeoefend.“

Maat wat zeggen woorden? 't Egyptische proletariaat strijdt. De Egyptische bourgeoisie strijdt. Beide tegen 't Engelsche imperialisme. Maar toch hebben beide heel andere doeleinden. 't Zijn twee machten, die absoluut gescheiden moeten opmarccheeren.

't Stellen van een eenheidsfront met de nationale bourgeoisie belemmert de socialistische of kommunistische scholing. 't Eenheidsfront met de bourgeoisie brengt het niet verder dan de burgerlijke revolutie. Het maakt, dat de arbeidersklasse weer de kastanje uit 't vuur kan halen voor haar toekomstige uitbuiters.

Alleen klare, kommunistische propaganda verheldert. Dat is de enige waarborg, dat de burgerlijke revolutie, die waarschijnlijk volgen moet, zoover mogelijk voor de belangen van het proletariaat wordt benut.

De Socialistische Partij van Egypte gaat deze weg niet. Zij gaat samen met de burgerlijke intellectuelen. En „de intellectuelen moeten tot de boeren gaan, om, zoo wel politiek als economisch, een eenheidsfront tot stand te brengen, wat tegelijk een tegenwicht zal zijn tegen de invloed der burgerlijke leiders.“

't Wil ons voorkomen, dat de Egypt. Soc. Partij te veel gemeenschappelijke belangen ziet van bourgeoisie en proletariaat. Vandaar dat ze spreekt van „belangen van het volk“ en van „de „heilige zaak der natie.“

Socialistische Partijen, die algemeene belangen voor een heel volk ontdekken en in natie's heilige zaken zien, zijn o.i. niet geschikt, het proletariaat naar de overwinning te voeren.

Onder het Zoeklicht.

Naar de reformistische éénheid.

Dat men het gevaar (voor de verdeeldheid) ook daar (in Moskou) gaat zien, dat men ook daar verantwoordelijkheid gaat voelen, is te begroeten als een verblijdend teken van beter inzicht (Applaus). De bron der Moscouche banvloeken schijnt opgedroogd. Dit is een bezuiniging die wij allen kunnen goedkeuren (Vreugde). Want de verdeeldheid der arbeidersklasse kan, slechts het kapitalisme versterken.

(Vliegen op het Kerstcongres der S.D.A.P.)

Koncessie-politiek en Proletariaat in Rusland.

„De koncessionair — zegt Lenin — is een kapitalist. Hij drijft zijn zaak op kapitalistische manier, ter wille van de winst.“

Wat is de taak van de vakverenigingen? Is het de taak van de vakverenigingen om te zeggen: werkt voor den kapitalist, die maakt dan weliswaar hoge winsten, maar dank zij die hoge winsten zal de basis ontstaan, waarop onze regering op een goeden dag het communisme kan invoeren? Of moeten zij aan de arbeiders zeggen: werkt niet voor den kapitalist en voor zijn winst, ontnem hem zijn winst, het kapitalisme is een hel? Zij kunnen het eene zeggen, zij kunnen het andere zeggen. In het eerste geval worden zij de steun van den kapitalist, in het andere geval zullen zij met den koncessionair in botsing komen, de koncessionair zal haar (de Sowjet-Regering) te hulp roepen, die hem de koncessie gegeven heeft. En dan?

(Paul Levi in zijn inleiding tot Rosa Luxemburg: „De Russische Revolutie“).

Revolutie = Ontvoogding.

Het ontkenen van de revolutionaire daadkracht der arbeidersklasse in Duitschland kan nooit in den geest van de bevoogdingsmethoden der Duitsche sociaal-demokratie zaliger gedachtenis door een of andere massa-suggestie te voorschijn getooverd worden en evenmin door het blinde geloof in een of andere vlekkelooze autoriteit hetzij van de eigen „instanties“, hetzij van het „Russische voorbeeld“.

(Rosa Luxemburg: De Russische Revolutie; in 1918 geschreven, onlangs verschenen).

Klasse-diktatuur of Partij-diktatuur?

Zonder algemeene verkiezingen, onbelemmerde vrijheid van drukpers en van vergadering, vrije meeningenstrijd, moet het leven in elk openbaar lichaam wegsterven en tot een schijnleven worden, waarin alleen de bureaucratie het actieve element blijft. Aan deze wet valt niet te ontkomen. Het openbare leven slaapt langzaam in, eenige dozijnen partijleiders met onuitputtelijke energie en grenzenloos idealisme dirigeren en regeeren, onder hen heeft één dozijn uitstekende koppen de werkelijke leiding, en een arbeiders-élite wordt van tijd tot tijd tot een vergadering opgeroepen om door handgeklap hun bijval met de redevoeringen der leiders te betuigen, en voorgelegde resoluties eenstemmig aan te nemen — in den grond dus de heerschappij van een kliek, een diktatuur weliswaar, maar niet de diktatuur van het proletariaat, doch de diktatuur van een handvol politici, d.w.z. de diktatuur in den burgerlijken zin van het woord.

(Rosa Luxemburg: De Russische Revolutie).

In de leerschool van de 3e Internationale

In de K.A.Z., het orgaan der Kommunistische Arbeiders Partij in Duitschland, komt het bericht voor, dat Heinz Kagan, lid van deze partij en sedert eenige weken door de Moskouche „Tscheka“) gevangen gehouden, omdat hij openlijk voor onze beginselen uitkwam, wordt verdacht gemaakt als Poolsch-Rumeensche spion, ja, dat er zelfs gevaar bestaat, dat deze partijgenoot zal worden doodgeschoten.

Het behoef niet te verwonderen dat de epigonen in andere landen dezelfde taktiek toepassen om tegenstanders onschadelijk te maken.

Zoo rust op partijgenoot Frans Utzemann, die zijn trouw aan de revolutionaire zaak op dit oogenblik in een Duitsche gevangenis boet, nog altijd de blaam — door de Rote Fahne op hem geworpen — van te zijn een Duitsche politespion.

In Holland is het niet anders. Dit zal den aandachtigen lezer duidelijk worden als hij de hieronder gepubliceerde brieven leest.

De waarheidlievende heer Wijnkoop maakte n.l. onzen partijgenoot G. uit voor een politespion en de indertijd door de „De Bode“ opgehieldde heer Ceton verleende als een getrouwe diensknicht zijn medewerking.

Hier zijn de brieven: Rotterdam, 23-9-1921.

Aan het Dag. Bestuur
der C.P. in Nederland.

W. K.

Zooals u bekend zal zijn, werd Zondag 4 Sept. jl. te Amersfoort opgericht de Komm. Arbeiders Partij in Nederland.

Tot deze nieuwe groepering is van zelf sprekend ook toetgetreden de groep Enschede, die na den beruchten avond van 23 April van de C.P. werd gescheiden en tot welke groep ook behoort Dr. G. J. Geers.

Daar nu deze dr. Geers door de Tribune en door de propagandisten der C.P. beschuldigd wordt te zijn een politespion en ons tevens uit de pers bekend is, dat de bewijzen voor deze ernstige beschuldiging zich zouden bevinden in handen van den voorzitter der C.P. met name Wijnkoop, heeft de vergadering van Zondag 4 Sept. besloten een commissie in het leven te roepen om deze zaak te onderzoeken.

Ondergetekenden, leden van bedoelde commissie wenden zich daarom tot u met het verzoek, hen de bewijzen te willen overleggen of zoo dit niet wenschelijk is hen in de gelegenheid te stellen, op een of andere wijze, van de waarde van deze bewijzen door u overtuigd te worden.

Wij verzoeken u deze zaak zoo snel mogelijk te willen behandelen, daar het noodzakelijk is, zoo spoedig mogelijk of dr. Geers uit onze rijen te verwijderen of de blaam door uw beschuldiging op zijn persoon geworpen, weg te nemen.

Namens de K.A.P.N.
De Commissie van onderzoek
(volgt ondertekening)

31 October 1921.

Aan het Dagel. Bestuur
der C.P. in Nederland.

W. K.

Onder verwijzing naar het aangeeteekende schrijven gedateerd 23 Sept. 1921, dat u van ons ontving inzake de kwestie dr. G. J. Geers, zijn wij zoo vrij onze verbazing uit te spreken over het feit dat gij tot nog toe geen gelegenheid hebt kunnen vinden, ons op dit schrijven te antwoorden.

Wij wenden ons daarom nogmaals tot u, met het verzoek ons alsnog de bewijzen (of aanwijzingen) die uw voorzitter, de heer Wijnkoop in zijn bezit zegt te hebben, te willen voorleggen, of, zoo dit niet wenschelijk is, ons van de waarde dezer bewijzen (of aanwijzingen) te overtuigen.

Mocht u zich ten opzichte van dit schrijven juist zoo gedragen als ten opzichte van ons schrijven van 23 Sept. 1921, dan zullen wij deze correspondentie in de pers publiceren.

Namens de K.A.P.N.
De Commissie van onderzoek
(volgt ondertekening).

Wij hebben op dit herhaalde schrijven geen antwoord ontvangen.

De arbeiders hebben hieruit te leeren dat Wijnkoop, of wie diens beschuldiging van Geers verder colporteert een gemeene lasteraar is.

*) Buitengewone Commissie.

De tiran Wijnkoop en Troelstra.

Wijnkoop is voor de arbeidersklasse veel gevaarlijker dan Troelstra was. Want niet alleen speelt Wijnkoop met de revolutie, en zal hij dus de arbeiders van Nederland tot veel grooter nederlagen brengen dan Troelstra ooit kon, maar Wijnkoop is ook valscher. Want hij verbijgt zijn reformisme, waarin hij Troelstra begint te naderen, onder het schitterende beeld der waarlijk komende revolutie, wat Troelstra in zijn tijd niet kon. Hij bedriegt dus meer dan T.

En dan ten slotte: Wijnkoop is reformist. Maar hij is tegelijk door Moskou benoemd despoet. Hij kan dus reformist zijn en tegelijk allen die hem niet volgen, uit de partij werpen, eigenmachtig. Ook dat kon Troelstra nooit.

Reformist en tegelijk almachtig tiran! Welk een fortuin voor Wijnkoop!

De arbeiders eischen hun aandeel in de kapitalistische vrelvaart op door hun strijd voor hoogere lonen, korteren arbeidstijd en beschermende wetten. Vergelijkten we dan ook de arbeiderstanden tot kort voor den wereldoorlog, met die welke Marx beschrijft in het eerste deel van „Het kapitaal“ en Engels in „De toestand der arbeidersklasse in Engeland“, dan zien we eerst hoe reusachtig groot de vooruitgang op stoffelijk gebied voor de arbeidersklasse in dat afgesloten tijdperk geweest is.

En ofschoon we in den tijd, dien we nu doorleven, dikwijls geneigd zijn ons te beklagen over de geestelijke onzelfstandigheid van het proletariaat, moeten we nimmer uit het oog verliezen, dat ook op geestelijk gebied een enorme schrede voorwaarts is gedaan.

Weliswaar is de arbeidersklasse zich nog nergens helder bewust, ook niet in de meest ontwikkelde kapitalistische landen (wij schakelen Rusland even uit), dat hun strijd van nu af aan moet zijn een strijd om de verovering van de macht en de vernietiging van het kapitalisme, een strijd, dien zij zelf hebben te voeren, maar toch heeft het proletariaat in het afgelopen tijdperk geleerd, dat er een kapitalisme is en wat het kapitalisme is.

Wij mogen dat niet onderschatten. Van een verstrooide massa, los van elkaar levende individuen, grenzenloos uitgebuit en in doffe berusting hun zwaar lot dragend, onbewust van de macht, die hun ellendig leven beheerscht vanaf de geboorte tot hun dood, door kerkelijke voorgangers overtuigd, dat het hoogste opperwezen alles in zijn wijs bestier zoo geregeld heeft, zijn zij samengegroeid tot een aaneengesloten klasse. Zij zijn zich bewust van hun bestaan als proletariërs, zij hebben het kapitalisme als hun vijand leeren kennen en zich in talrijke gevechten met hem gemeten, terwijl de nevelen der kerkelijke dogma's voor een groot deel uit hun brein verdreven zijn.

Hetvijandige kapitalisme is voor hen meer dan een klank, het is een allesomvattend begrip, dat in het brancpunt van hun levensbeschouwing staat, hoe vaag, dikwijls verward en uiteenlopend deze beschouwing ook mag zijn.

3) Dit te hebben tot stand gebracht is de onvergankelijke verdienste van onze theoretische en praktische voorgangers.

Wij willen nu nagaan welke kiemen in de arbeidersontwikkeling hun voedingsbodem gevonden hebben, hoe deze kiemen met de opbloei van de organisaties tot ontwikkeling gekomen zijn, in de organisaties hun talloze wortels geslagen hebben en daardoor de verdere geestelijke vrijwording, voorwaarde voor de algehele bevrijding van het proletariaat, tegengehouden en voor een groot deel verstikt hebben.

3) Met de ontwikkeling van de 2de Internationale, waarbij tot aan den wereldoorlog de groote massa der socialistische partijen aangesloten was, groeide tegelijk de oppositie in eigen gelederen. Deze leidde in ons land in 1909 tot de stichting van de S. D. P., een kleine groep, die zich niet langer met de taktiek van de 2de Internationale kon verenigen en die als zelfstandige partij op Marxistische grondslag optrad. Hetzelfde hadden de Russische bolsjewiki reeds in 1903 gedaan.

Vanwaar kwam die oppositie? Het doel waarvoor de arbeiders streden, nl. verbetering van hun levenslot zonder het kapitalisme nog zij heerschappij te betwisten, en de strijdmethoden die zij daarbij moesten toepassen, leidden vanzelf tot de concentratie (samenvatting) van de arbeidersmacht in handen van een beperkt aantal personen; in de parlementen waren dat de leiders der socialistische partijen, in de vakbonden waren het de bezoldigde bestuurders.

Zij waren het, die den strijd rechtstreeks te voeren hadden en de slagen hadden op te vangen. Tijdens de opkomst van de arbeidersbeweging hebben velen daarvoor de grootste offers aan vrijheid en levensgeluk gebracht.

Hoe omvangrijker echter de organisaties werden en hoe langer die leiders op hun post gehandhaafd bleven, hoe meer zij de waarde van hun eigen persoon begonnen te overschatten; met het onmiddellijke gevolg dat zij de groote massa der arbeiders begonnen gering te schatten.

Meer en meer beschouwden zij het als hun uitsluitende taak om een woordenstrijd te voeren met burgerlijke politiciërs of te onderhandelen met industriëlen en andere kapitalisten. Openlijk handhaafden zij de oude opstandige taal om de arbeiders niet in hun vertrouwen te schokken; zelfs werd die opstandigheid er extra dik opgelegd.

Maar aan de konferentietafel bedisselden zij in goede harmonie met de bourgeoisie de arbeidersbelangen, waarbij zij zorgvuldig de scherpe klassentegenstellingen verdoezelden en steeds opnieuw op een vergelijk tusschen kapitaal en arbeid aanstuurden. De Marxistische leer van den onverzoenlijken klassenstrijd werd verlaten of verdraaid. Daar de leiders in de vakbonden over de strijdklassen beschikten, hadden zij de arbeiders economisch aan zich onderworpen, terwijl zij door 't bezit der arbeidersorganen en tijdschriften ook de geestelijke overmacht hadden, de vrije meeningsuiting der oppositie onmogelijk maakten.

Langzaam aan wisten zij ten slotte de reglementen zoo in te kleeden en te wijzigen, dat de arbeiders niets meer te zeggen hadden in hun eigen organisaties.

4) Meer en meer gingen de arbeiders hun zelfstandigheid als klassenstrijder inboeten. Zoo ontstond een wisselwerking. De arbeiders gewenden er steeds meer aan hun strijd over te laten aan vaste aanvoorders, waarvan zij het dubbelzinnige en verraderlijke karakter niet leerden doorzien door hun lijdzame rol; de aanvoorders van hun kant eischen strenge gehoorzaamheid op straffe van uitsluiting en onthouding van steun.

Deze scherpe scheiding in leiders en massa begon een stroom van fortuinzoekers aan te trekken, die in de arbeidersbeweging een prachtig middel gingen zien om vooruit te komen. Dikwijls voorzien van een dosis burgerlijke ontwikkeling, die hen geestelijk boven de arbeiders verheft, waren ze daardoor juist reeds te voren en in hun opvattingen en in karakter door een breede kloof van de arbeiders gescheiden, zodat ze in hun geheele geestelijke gesteldheid dicht bij de bourgeoisie dan bij de arbeidersklasse stonden, die zij heetten te vertegenwoordigen.

Zeer natuurlijk is het, dat deze heele leiderskliek in hun functie van bezoldigde bestuurders niet langer een bevestiging vond voor hun eereucht en hun gelddorst. Temeer daar de bourgeoisie gretig haar rijen voor hen opende, wel wetende hoe zij de arbeidersorganisaties daarmee in haar macht kreeg.

Terwijl de leiders als wethouders, burgemeesters, ministers en zelfs als president (Ebert) de burgerlijke lichamen binnendrongen en met goud betaald werden, stelden zij het aan de arbeiders zoo voor alsof zij nu eerst recht voor de arbeidersbelangen konden opkomen.

Maar een verrader heeft nu eenmaal voor het verraad zijn ziel verpaid.

Aan de groene tafel maakten zij met de bourgeoisie gemeene zaak tegen de arbeiders.

In dezen toestand van ontaarding en verwording waren de 2de Internationale en de nauw met hen verbonden vakverenigingen gekomen tegen het uitbreken van den wereldoorlog.

(Wordt vervolgd).

Zoeven bij ons verschenen:

DE ORGANISATIE VOOR DEN KLASSENSTRIJD
door H. GORTER.

verkorte inhoud: 1. De bedrijfsorganisatie. 2. De Komm. politieke partij. 3. Eenheid v. d. Algem. Arb. Bond en de Komm. Partij.

PRIS 12 1/2 CENT. PER POST 15 CENT.

Bestellen bij: P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.